

0504 – 4. mai

Mitt blod blir utgytt til syndenes forlatelse. Mat 26: 28.

Ut fra disse hellige ord er det åpenbart at både synder og gode gjerninger er druknet, døde og forsvunnet i Kristi blods røde hav.

At de største synder der har mistet sin kraft til å fordømme oss. At de største fortjenester av kristelighet og gode gjerninger har mistet sin kraft til å rettferdiggjøre oss. For når Guds egen Sønn tross alt ble nødt til å lide døden for å frelse meg, da vil jeg tie om hva jeg måtte kunne ha fortjent innfor Gud.

Ja, her er det åpenbart at ingen synder kan hindre, og ingen gode gjerninger kan gjøre at jeg benådes og rettferdiggjøres av Gud.

At det innfor Gud ikke er noe som helst som kan hindre den verste synder fra å komme når som helst og motta Guds nåde og rettferdighet i Kristus Jesus; Den nåde og rettferdighet som ble kjøpt til hele verden på den store forsoningsdagen. Og som helt fra den dagen bare har ventet på ham. Fordi han i all sin nød og fortapthet, i sin synd og uverdighet, ikke behøver å bli noe som helst annerledes enn han er, for å få komme til Jesus. Men at alt er ferdig, alt er fullbrakt.

Det betyr altså at jeg får komme i samme øyeblikk jeg får bruk for Kristus. Og får komme just slik som jeg er. Så syndig og uverdig jeg er. Med stort eller lite kjennskap til Kristus. Så kald eller varm, så hard eller rørt, så nidkjær eller likegyldig, så ren eller uren jeg er, –. For å få i Kristus, som gave, alt det jeg mangler.

For var det ikke slik, – men at jeg isteden selv først måtte ha noen gode egenskaper som skulle gjøre Gud mer tilfreds med meg, – da fikk jeg jo ikke nåden og rettferdigheten bare i Kristus. Da var det ikke «uten gjerninger», ikke «uten loven» jeg ble fullkommen, slik som Skriften påstår.

Når det gjelder omvendelse, anger og tro, så kreves aldri noe av dette for å bevege Guds hjerte til å ville gi nåde. Men det er alt sammen nødvendig for synderens eget hjerte, for at han skal få bruk for nåde.

Og når det er synderens største nød, hans største behov og hans eneste trøst å få komme til Kristus, da er det allerede nok omvendelse, nok anger og tro til at han alt kan være benådet i Kristus. Men legg godt merke til at vi sier: største nød, største behov og eneste trøst! Måtte ingen bedra seg selv – !

Men her er det videre åpenbart at så lenge vi blir i Kristus, d. v. s. så lenge Kristus med sin forsoning, Kristus med sitt fullbrakte verk, Kristus med hans nåde og vennskap, er vårt hjertes behov eller trøst, –. Da er vi hvert øyeblikk i en og samme uforanderlige nåde og rettferdighet innfor Gud. Den samme hvert øyeblikk, – i styrke og svakhet, når vi får nåde til å gjøre noe godt, og når vi kommer til å falle i skrøpelighet og synd.

For var det ikke slik, men at vi isteden var mer rettferdige og benådet innfor Gud når vi selv var mer kristelige og pene, men mindre rettferdige når vi var mindre kristelige, –. Da kom jo virkelig

rettferdigheten av gjerninger, – eller i det minste delvis av gjerninger, og da også bare delvis av Kristus.

Og det ville i sannhet være en fryktelig holdning mot ham som har kjøpt oss til Gud med sitt blod, og mot hele Skriften som så sterkt imøtegår dette. Som stadig gjentar «av nåde», «ved Jesus Kristus», «i hans blod», «ved troen», «ikke av dere selv», «ikke av gjerninger», «uten loven» o. s. v.

Kort sagt: Er det sant at vi blir og er rettferdiggjort i Kristus alene, uten noen hjelp fra loven, uten gjerninger, –. Da er jo naturligvis også følgen av det at dette er vi også like mye hver dag og hvert øyeblikk, så lenge vi er i Kristus ved troen.

For det er ikke noe annet som forandres etter som tiden går, – som det ene øyeblikket er bedre, og det andre verre –, enn oss selv og våre gjerninger, i tanker ord og gjerning. Kristi rettferdighet forandres jo ikke. Og når Kristi rettferdighet er vår rettferdighet innfor Gud, da kan den rettferdighet som vi har innfor Gud ikke forandres.

Men når vi så taler om disse våre gjerninger, så gjelder det naturligvis ikke bare håndens og tungens gjerninger, men hele menneskets, med legem og sjel. Og da ikke minst disse vesentligste gjerningene som det første budet i loven handler om; sjelens, hjertets, tankenes gjerninger og tilbøyeligheter. Det gjelder kjærlighet, likegyldighet, anger, hardhet, bønn, gode tanker, onde tanker osv. Alt hører inn under overskriften: våre gjerninger.

Men skulle vår rettferdighet bygge på disse, da var den ikke Kristi rettferdighet. Er vår rettferdighet derimot utelukkende Kristi rettferdighet, da bygger den jo ikke på disse.

Slik apostelen også sier det: «Er det av nåde, da er det ikke av gjerninger. Ellers er ikke nåden lenger nåde. Men hvis det er av gjerninger, er det ikke lenger nåde. Ellers er heller ikke gjerningen lenger noen gjerning».

Men dette siste forkaster han helt klart, og sier: «Jeg forkaster ikke Guds nåde. For hvis rettferdighet kommer ved loven, så døde altså Kristus forgjeves».